

Fem alldeles nya och wackra

W i s o r,

Den Första:

God dag min söta flicka, hwad
faller i ditt sinn, &c.

Den Andra:

Consistorium hjelp en Flicka, &c.

Den Tredje:

Kärlek som så sällan hwilar &c.

Den Fjerde:

Klara Pälla Hufwa lunder, &c.

Den Femte:

Uck, ack min ångslans plåga, &c.

N o r r b ö p i n g, 1834.

Noolph Fredric Naams Enka.

Den Första:

God dag min söta flicka, hwad faller i ditt sinn,
Hwad förjer du så swära, har du mist kärasten
din; Glå bort all forgetankar, jag will trolofwa
dig, Du skall få bli min lilla wån, det säger jag
till dig. Det säger jag 2c.

2. Ack nej min gunstig herre, jag är af rin-
ga stånd, Jag är en fattig flicka, det säger jag för
sann; Att blifwa eder maka, det påkar intet mig,
Men får jag bli hans piga, det will jag wissertlig.
Det will jag 2c.

3. Tjena skall du intet om du will lyda mig,
Men wål skall du så pigor som påka upp på dig;
Du skall ej mera tjena, det säger jag till dig,
Men du skall bli min lilla wån, det säger jag till
dig. Det säger jag 2c.

4. Ack nej min gunstig herre, jag har en
wån så fin, Som hastwer mig trolofwat i siuårs
långan tid, På honom skall jag wånta och det i
sju år till. Och det i 2c.

5. Ack nej min söta flicka, det säger jag till
dig, Att wånta uppå honom, det lönar intet sig,
Ty han är redan döder och lagder uppå bår, Kan-
ske uti sjöbottnen, det är hans död så swår. Det
är hans 2c.

6. För guld och ädla stenar, jag honom ej
swika will, Så är det mot den eden, jag swurit
i mitt sin, Om jag nu honom swiker och han hem-
komma skall, Hwad sorg skall han då hafwa, Om
han ej kan få mig. Om han ej 2c.

7. Haf tack min sköna flicka för trogen du
watt, Nu har jag med dig funnit, att du har
hållit mig kär; Nu nyh är jag hemkommen, från
sju års resa lång, Wårt bröllopp det skall firas,
med spel och sommarsång. Med spel 2c.

8. Är du den sjömannen som har trolofwat
mig, så wisa mig det tecken, som jag gaf dig den

tid, På siu är sker stor ändring, jag känner intet
dig, Eller är du en smickrare, som will försöra
mig. Som will 2c.

9. Ungerswånn drar af sig handskarne, hans
fingrar woro så fina, Här är den förgyllende rin-
gen, som du mig gaf på den tid. Då kan
hwar man weta, hwad glädje den Jungfrun nu
har När hon fick se sin wån, som så länge borta
war. Som så länge 2c.

Den Andra:

Consistorium hjelp en flicka,
Helige fader för mig an,
Jag är ledsen att wara gifter,
Jag will skiljas wid min man;

Dycklig den stunden,

Då jag blef bunden

Wid en trött och sömnig man.

Wid en trött 2c.

Men det första Sjerndels-året,
Helige fader Hwad det war ömt,
Men det andra sjerndels-året,
Börjar min man att bli sömnig och trött;

Dycklig den stunden,

Då jag blef bunden

Wid en trött och sömnig man.

Wid en trött 2c.

Consistorium ensam tycker,
Till den klagan Fru E . . . son gör
Hennes ord och hennes nycker,
Är ej mot sin man som sig bör;

Dycklig den stunden,

Då jag blef bunden

Wid en trött och sömnig man.

Wid en trött 2c.

Mins ni ej den glada dagen,
Då ni gaf hjertat åt er man,
Har ni ej låst Kyrkolagen,
Läs Hustafan min Fru om ni kan;
Gack sedan tillbaka,
Hem till er maka,
Consistorium ger ingen ann.
Consistorium ger ic.

Ungkarl är han och skall sjunga,
Hwider den friheten som han har,
Ofta honom penningar fela,
Men så är han blifwen Karl,
Han kan förtjena,
Han är allena
Och sin flicka älskar han.
Och sin ic.

Ja han skall spela, dansa och sjunga,
Roga sig i sin Ungdoms dagar,
Han skall glömma sorg och möda,
När han flickor i samnen tar;
Ja han skall prata,
Men ej försaka
Det tillfälle som han har.
Det tillfälle som ic.

Ja det pryder mycket den Ungkarl,
Som uti sällskap munter är,
Att han hela laget kan roga,
Men i bälén ej wisar sig Kår
Ja han bör och wara,
Ibland Karlar,
Munter och gläder, likasom jag.
Munter och ic.

Glickorna bör man alltid värdera,
För den lott som de ha fått,
Att de så gerna med gofar spaserar;
Och de lewa på sitt hopp;

Att skola så gistas,
Slippa att friftas,
Se'n så tänka de ha fått nog.
Sen så tänka ic.

När som han från Staden reser,
Lemnar han qwar, den flickan han har,
Allt hwad han då till henne säger,
Är att hon waktar sig för Kar,
Ja han derät skrattar,
I kistan packar,
Sen så reser han nu bortt.
Se'n så reser ic.

Lyster någon till att weta,
Hwem som wisar hafwer gjort,
Kunna de gerna honom uppleta,
Han är hemma på sin ort;
Han vill sig roga,
Han är ej noga.
Uti sällskap är han glad.
Uti sällskap är ic.

Den Tredje:

Kärlek, som så sällan hwilar Från sin börda,
dans och lek, Gatt en gång bland sina pilar,
Swag och lutadt wid en Ek; Solen sina strålar
sände Feglen qwittrar ung och qwick, Blomman
swalkas, Näflan brände, Minsta kråk i wallust
gick.

2. Stundom Jägarhornet hördes, Stun-
dom i de gröna hwall Lutan med förtjusning rör-
des, Astrild wakna, lög och skalf. Af så mycken
prakt betagen, Astrild hemlig aktning gör: Ropet:
Gudar! denna dagen Till en wacker Doris hör.

3. Skönsta Flicka! Edra dagar Jag ett
lyckligt öde spår, Hjertats Gud Er fest behagar,
Der Ni Myrtenkransar sår: Jag emot en ringa

Illsa, Till ett prof af Ert behag; Lef förnöjd,
uppsyll min vilja, Glad och munter lifsom jag.

4. När jag någon gång vill sjunga, Kärlek
första ämnet är; Hjertat lif, som styr min tunga,
När jag edert loford bär; Sjelf jag tycker att
min Luta Ger ej mera ömma ljud; Bör då hjer-
tat deraf sluta, Att ni äfwen är deß Gud.

5. Sdet har wår wänskap knutit Ifrån wår
ra spåda år, Och som menlös ro har trutit. Tid
och barndom snart förgår. Se'n jag Far och
Morlös blifwit, Hos Er all min tröst jag fann;
Se'n of alla öfwergifwit, Wi blott lesde för
hwarann.

6. Enslighet och nöjda dagar, Lika sinne och
begär, Stifta snart de ljuswa lagar, Som of
rätt att älska lär; Kåra du! hwar skall wi göra
I så lycklig ensamhet? Den, som will wår ro
förstöra, Kanste sjelf ej bättre wet.

Den Fjerde:

Alara fålla ljuswa lunder, Som så ofta wittne
war, Till de många ljuswa stunder, Jag hos dig
fördrifwit har.

2. Denna fålla stund försvinner, Dessa dar
gå snart förbi, Jag ej mer ditt hjerta finner, När
jag tänkte lycklig bli.

3. Ömma hogkomst hwad du plågat, Lyck-
lig den ej känslor har, Himmel! acf förlåt jag
frågar, Hwad din affigt dermed war.

4. Att du danat detta hjerta Så beständigt
och så ömt. Jag är född att lida smärta, För
den som kanske mig nu glömt.

5. Himmel du som ser mitt sinne, Du som
ser mitt lefnadslopp, Plåna ewigt ur mitt minne,
Den som gjort mitt glada hopp.

6. Sen min ömhet för dig brunnit, Uti

flera fålla dar, Sen du på mitt hjerta wunnit,
Och nu ändtlig segrat har.

7. När jag endast på dig tänker, När jag
endast älskar dig, När jag dig mitt hjerta skänker,
Far du bort och glömm mig.

8. Denna saknad gör mig smärta, Denna
oro tar min själ, Acf hwad plåger för mitt hjer-
ta, Acf hwad hinder för mitt wäl.

9. Lycklig den som utan smärta, Uppå wän-
ner tänka kan, Acf om jag i detta hjerta, Litet
mindre ömhet fann.

10. Fast mitt hjerta sorgens ankar, Acf jag
nödgas trån dig fly, Så har jag dig i min tan-
kar, Och din wälnad gör mig bry.

11. Lef förnöjd i fålla dagar, I ditt hela
lefnadslopp, Och om himlen så behagar, Sylla all
din önskan upp.

12. Låt ej twång din lefnad fränka, Men
med fri och ledig själ, Den du ämnat hjertat
skänka, När jag wet det går dig wäl.

13. Far förnöjd, wälkommen åter, Glöm
ej bort den dig har kär, Nöjen wård jag allt
förlåter, Du näst Gud mitt sällskap är.

Den Femte:

Acf, acf min ångslans plåga, Jag suckar mäs-
gen gång, Hwar timma är som dagen, Hwar
dag som året lång, För dig min Engel söt, Min
tröst i lif och död, När skall den tid wäl komma,
Jag skiljes af min nöd.

2. Kunde jag dig alltid skåda, Hwar gång
jag tänkte på, Då skulle jag mig ej grufwa,
Men glad i sinnet gå, Om dagen tankarna Om
natten drömmarna, När skall den tid wäl komma,
Jag får min Engel se.

3. Emedan jag är borta, Lätt klaffaren ej
förmå, Din kärlighet askorta, Och mig ur hägen

slå, Förre blifwer watten mull, Och ulfwen lams
met hull, Förre fiske i lusten fångas, Förren jag
blir svekfull.

4. Ja himlen dig bewara, Hans Englar
wakta dig, Att du förutan fara Må lefwa trygg-
gelig. Härmed adjö, farväl Min Engel söta själ
Jag wet du trofast blifwer, Förglöm mig ej
din trål.

